

азъ и Митковиятъ баща се бихме заедно съ германцитѣ. Бойни другари сме съ тѣхъ. Храбри войници сж, бързо ще претупатъ у насъ. А следъ тѣхъ ще дойдатъ и нашитѣ . . . Ехъ, само да дойдатъ! Пакъ ще закачимъ по тѣзи стени портретитѣ на славнитѣ български юнаци: Левски, Ботйовъ, Каравеловъ, Хаджи Димитъръ. Ей тукъ, на това мѣсто, — посочи съ ржка стената надъ вратата, — бѣше иконата на светитѣ братя Кирилъ и Методий. Нали я знаешъ, Митко, иконата у дома?

— Пакъ ще я закачимъ, за да не слѣзе никога! — прекжсна го Митко. И всички деца завикаха:

— Никога! Никога!

— Тихо! — извика единъ. — Учителтъ иде!

Ученицитѣ за мигъ се смириха.

Влѣзе учителтъ и огледа децата презъ очилата си.

— Ударй звънца! — заповѣда на дѣда Дима.

*

Първиятъ учебенъ часъ започна.

— Какво ще имаме този часъ? Кажй ти!

— Този часъ имаме отечествознание, — отогвори посочениятъ ученикъ.

— Така. Иди да донесешъ картата на Балканския полуостровъ. Този часъ ще учимъ за държавитѣ, които се намиратъ на него. Миналия пжтъ ние се запознахме съ неговото разположение. Кой ще излѣзе да разкаже, какво знае за него?

Всички деца вдигнаха ржце. Само Мит-

ко и Ганчо не бѣха си дигнали ржцетѣ, а стоеха умислени на чиноветѣ си.

Учителтъ ги забеляза и повика:

— Митко Петровъ да излѣзе!

Митко излѣзе неохотно и застана предъ картата, окачена на черната дѣска.

Дѣдо Димо, който се навърташе вънъ въ коридора, застана до вратата, като чу името на внука си.

— Почвай, Митко, — подкани го учителтъ.

— Балканскиятъ полуостровъ се мие отъ водитѣ на петъ морета: Черно море, Мраморно море, Бѣло море, Сръдиземно море и Адриатическо море. Въ Бѣло море той изпуща отъ себе си другъ полуостровъ, нареченъ Халкидически, който има три разклонения: Касандра, Лонгосъ и Света гора, нареченъ още Атонъ. Света гора е била прочута съ многобройнитѣ си манастири, основани въ най-старо време.

— Така, така, много добре. Ами какви сж тѣзи манастири?

— Манастиритѣ сж: гръцки, руски, сръбски и български, — натърти последната дума Митко.

— И български ли каза? — намръщено-строго запита учителтъ, сякашъ не беше чулъ добре.

— Да. Най-прочутъ е билъ българскиятъ манастиръ Хилендаръ, защото въ него е живѣлъ единъ прославенъ български монахъ Отецъ Паисий, — гордо и вдъхновено изпѣ Митко на единъ дѣхъ последнитѣ думи.

Учителтъ се разлюти.

— Стига! Какви глупости говоришъ?